

Ngôn Ngữ Của Thiên Chúa

(Tác giả: *Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung*)

(Minh hoạ - “*Khi Ánh Sáng Lên Tiếng*”)

Trong hành trình đức tin, con người luôn khao khát được nghe tiếng nói của Thiên Chúa — một tiếng nói rõ ràng, trực tiếp, như cách con người vẫn gọi và đáp lời nhau mỗi ngày. Thế nhưng, càng đi sâu vào đời sống thiêng liêng, người ta càng nhận ra rằng: Thiên Chúa không nói theo cách mà con người quen nghe. Ngôn ngữ của Ngài không phải là âm thanh, mà là sự hiện diện; không phải là lời nói, mà là mầu nhiệm.

Trước hết, Thiên Chúa nói với con người qua Kinh Thánh. Đó là nền tảng vững chắc và là nguồn mạch chính yếu của mặc khải. Trong Kinh Thánh, con người tìm thấy những chân lý cốt lõi, những định hướng căn bản và ánh sáng cần thiết cho hành trình đức tin. Lời Chúa trong đó không chỉ là những câu chữ ghi lại một quá khứ xa xưa, mà vẫn sống động và có khả năng chạm đến từng hoàn cảnh cụ thể của con người hôm nay. Mỗi khi mở Kinh Thánh ra, không phải con người đang đọc một cuốn sách, mà là đang bước vào một cuộc đối thoại — nơi Thiên Chúa âm thầm lên tiếng.

Tuy nhiên, Thiên Chúa hiếm khi nói trực tiếp theo cách con người trao đổi bằng lời. Ngài không thường xuyên “cất tiếng” theo nghĩa hữu hình, không hiện ra để đối thoại như giữa hai người bạn. Sự thinh lặng của Thiên Chúa đôi khi khiến con người cảm thấy xa vắng, thậm chí hoang mang. Nhưng chính trong sự thinh lặng ấy, một cách thể giao tiếp sâu xa hơn được mở ra — nơi con người không chỉ nghe bằng tai, mà bằng cả tâm hồn.

Thiên Chúa nói bằng một thứ ngôn ngữ vượt trên lời nói. Các bậc hiền nhân và các vị thánh qua nhiều thời đại đã cảm nhận điều đó và diễn tả bằng một câu rất đẹp: “Ngôn ngữ của Trời là vô ngôn.” Đó không phải là sự im lặng trống rỗng, nhưng là một sự im lặng đầy ý nghĩa — nơi mọi thực tại đều có thể trở thành dấu chỉ.

Ngài nói qua dòng chảy của lịch sử, qua những biến cố lớn nhỏ trong đời người. Có những biến cố tưởng chừng ngẫu nhiên, nhưng khi nhìn lại, người ta nhận ra trong đó có một bàn tay âm thầm dẫn dắt. Ngài cũng nói qua thiên nhiên và vạn vật: một bầu trời trong vắt, một cơn gió nhẹ, một chiếc lá rơi, một giọt sương sớm, hay thậm chí một sinh vật nhỏ bé như con kiến... Tất cả đều có thể trở thành “lời” — không phải vì tự chúng có khả năng nói, nhưng vì chúng mang trong mình dấu vết của Đấng Sáng Tạo.

Thế nhưng, không phải ai cũng nghe được ngôn ngữ ấy. Để nghe, con người cần một điều kiện thiết yếu: sự lắng đọng nội tâm. Một tâm hồn quá ồn ào bởi lo toan, tham vọng hay định kiến sẽ khó có thể nhận ra những lời nói thâm lặng. Chỉ khi con người biết dừng lại, biết lắng nghe, biết mở lòng, thì những điều tưởng như bình thường nhất cũng có thể trở nên đầy ý nghĩa. Khi đó, thế giới không còn là một tập hợp những hiện tượng rời rạc, mà trở thành một bản giao hưởng — nơi Thiên Chúa đang âm thầm cất tiếng.

Trong đời sống đức tin, đôi khi người ta nghe những lời khẳng định như: “Chúa nói với tôi thế này...”, “Đức Mẹ nhắn với tôi điều kia...”, hay “tôi được thấy thị kiến...”. Những lời này, nếu không được phân định, có thể dẫn đến nhiều ngộ nhận. Không ít trường hợp xuất phát từ cảm xúc chủ quan, từ trí tưởng tượng, hoặc từ những xáo trộn tâm lý nội tại của con người. Khi đó, điều được cho là “tiếng Chúa” thực chất chỉ là tiếng vọng của chính mình.

Truyền thống đức tin luôn nhấn mạnh đến sự phân định. Những mặc khải đặc biệt — nếu có — là những trường hợp rất hiếm, và không bao giờ được tùy tiện khẳng định. Giáo hội, với sự thận trọng và trách nhiệm, luôn giữ vai trò thẩm định những hiện tượng như vậy, nhằm bảo vệ sự trong sáng của đức

tin và tránh những lệch lạc nguy hiểm. Điều này không nhằm phủ nhận khả năng Thiên Chúa có thể hành động cách phi thường, nhưng để nhắc nhở rằng: con đường bình thường và chắc chắn nhất để gặp gỡ Ngài vẫn là qua Lời Chúa, qua đời sống cầu nguyện, và qua sự trung tín trong những điều nhỏ bé mỗi ngày.

Thật vậy, Thiên Chúa không cần phải nói lớn để con người nghe. Ngài không cần những dấu lạ ồn ào để chứng tỏ sự hiện diện của mình. Ngài chọn cách nói thầm — một cách nói chỉ những ai thực sự khao khát mới có thể nhận ra. Trong sự thinh lặng của Ngài, có một lời mời gọi: con người hãy bước ra khỏi sự ồn ào của chính mình, để đi vào một chiều sâu khác, nơi không còn những âm thanh náo động, nhưng đầy ắp sự hiện diện.

Cuối cùng, có lẽ điều quan trọng không phải là Thiên Chúa có nói hay không, mà là con người có sẵn sàng lắng nghe hay không. Bởi lẽ, trong rất nhiều trường hợp, Ngài vẫn đang nói — chỉ là con người chưa đủ tĩnh lặng để nghe.

Và có khi, Thiên Chúa không nói để con người nghe — mà nói để con người lắng im.

*“Có những lời không vang thành tiếng
nhưng đủ làm lòng người chấn động.*

*Có những câu không thể nghe bằng tai
chỉ có thể hiểu khi tâm hồn đủ lặng.*

*Và có một Đấng...
không nói nhiều —
nhưng chưa bao giờ ngừng cất tiếng.”*